

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

18 päivänä lokakuuta 2012 (*)

Arvonlisävero – Direktiivi 2006/112/EY – 183 artikla – Arvonlisäveron ylijäämän palauttamistavat – Kansallinen lainsäädäntö, jossa lykätään arvonlisäveron ylijäämän osan palauttamista siihen asti, kunnes arvonlisäverovelvollisen vuosittainen veroilmoitus on käsitelty – Verotuksen neutraalisuuden periaate ja suhteellisuusperiaate

Asiassa C-525/11,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Augsts Senčs (Latvia) on esittänyt 10.10.2011 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 17.10.2011, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Mednis SIA

vastaa

Valsts ieņēmumu dienests,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit K. Lenaerts (esittelevä tuomari), joka hoitaa kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, E. Juhász, G. Arestis, T. von Danwitz ja D. Šváby,

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.7.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Mednis SIA, edustajinaan advokats V. Gargažins ja N. Krupežis,
- Valsts ieņēmumu dienests, asiamiehinään N. Jezdakova ja M. Kuzenko,
- Latvian hallitus, asiamiehinään I. Kalniņš ja K. Freimanis,
- Euroopan komissio, asiamiehinään A. Sauka ja C. Soulay,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1) 183 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Mednis SIA, joka on Latvian

oikeuden mukaan perustettu yhtiö (jäljempänä Mednis), ja Valsts ieņēmumu dienests (kansallinen veroviranomainen, jäljempänä VID) ja jossa on kyseessä arvonlisäveron ylijäämän palautushakemus.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 2006/112 183 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos vähennysten määrä ylittää verokaudelta maksettavan arvonlisäveron määrän, jäsenvaltiot voivat siirtää ylimenevän osan seuraavalle kaudelle tai palauttaa sen tarkemmin määräämillään ehdoilla.”

4 Direktiivin 2006/112 252 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on vahvistettava verokausi yhdeksi, kahdeksi tai kolmeksi kuukaudeksi.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin vahvistaa eripituisia kausia, jotka eivät saa olla yhtä vuotta pitempiä.”

Latvian oikeus

5 Arvonlisäverolain (Likuma ”Par pievienot? s v?rt?bas nodokli”; Latvijas V?stnesis, 1995, nro 49), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkoihin (jäljempänä arvonlisäverolaki), 9 §:n 1 momentissa säädetään, että verokausi on yksi kalenterikuukausi. Kyseisen pykälän 5 momentin mukaan verovuosi muodostuu puolestaan kalenterivuoden verokausien kokonaismäärästä.

6 Arvonlisäverolain 11 §:n 1 momentissa säädetään, että arvonlisäverovelvollisen on toimitettava VID:lle veroilmoitus, josta ilmenee verokautta koskeva verolaskelma, 15 päivän kuluessa verokauden päättymisestä, jollei tässä laissa toisin säädetä. Kyseisen lain 11 §:n 6 momentissa säädetään, että verovelvollisen on toimitettava VID:lle verovuotta koskeva veroilmoitus ennen seuraavan vuoden toukokuun 1 päivää.

7 Arvonlisäverolain 12 §:n 1 momentissa säädetään, että verovelvollisen on suoritettava verohallinnolle verokautta vastaava vero kyseisen kauden päättymistä seuraavien 15 päivän kuluessa.

8 Arvonlisäverolain 12 §:n 11 momentissa säädetään, että VID:n on palautettava verovelvolliselle veron ylijäämä – eli määrä, jolla vähennettävät verot ylittävät maksettavat verot – 30 päivän kuluessa perustellun hakemuksen ja liiketoimet oikeiksi osoittavien asiakirjojen vastaanottamisesta.

9 Arvonlisäverolain 12 §:n 111 momentissa säädetään kuitenkin, että VID:llä on oikeus lykätä ylijäämän palauttamista, jos on tehty päätös verovelvollisen maksettavaksi kuuluvan veron tarkastamisesta sellaisten liiketoimien osalta, joiden tutkimiseksi tarvitaan lisätietoja, tai jos yleisen verolain (Likuma ”Par nodok?iem un nodev?m”) 1 §:n 18 momentissa tarkoitettua verovelvolliseen etuyhteydessä olevalla henkilöllä on verohallintoon nähden arvonlisäveroon liittyvä verovelka taikka jos henkilö ei kykene osoittamaan asiakirjojen avulla, että hänen hakemuksensa 0 prosentin verokannan soveltamisesta on perusteltu.

10 Arvonlisäverolain 36 §:n 14 momentissa annetaan Latvian hallitukselle valtuutus vahvistaa arvonlisäveron ylijäämän palautuksen kohteena olevan summan rajoitukset sekä edellytykset, joiden täyttyessä palautukseen ei sovelleta mitään rajoituksia.

11 Latvian hallitus antoi arvonlisäverolain soveltamista koskevista säännöksistä 14.11.2006 asetuksen nro 933 (Ministru kabineta 2006. gada 14. novembra noteikumi Nr. 933 "Likuma 'Par pievienotās vērtības nodokli' normu piemērošanas kārtība"; Latvijas Vēstnesis, 2006, nro 191; jäljempänä asetus nro 933).

12 Kyseisen asetuksen 285 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Soveltaessaan lain 12 §:n 11 momenttia [VID] voi olla palauttamatta – – arvonlisäveron ylijäämän sitä osaa, joka ylittää rajan, joka on 18 prosenttia kuukausittaisten verokausien aikana toteutuneiden verollisten liiketoimien kokonaisarvosta (kun otetaan huomioon kyseisten verokausien aikana jo palautetut määrät). Verohallinto suorittaa loput arvonlisäveron ylijäämästä vuosittaisen veroilmoituksen perusteella."

Pääasian tosiseikat ja ennakkoratkaisukysymys

13 Mednis esitti 7. ja 14.12.2007 VID:lle palautushakemukset, jotka koskivat 2 081,79 Latvian latin (LVL) suuruista arvonlisäveron ylijäämää marraskuulta 2007.

14 VID kieltäytyi palauttamasta 1 455,82 LVL:n suuruista määrää. Se teki asetuksen nro 933 285 §:n nojalla 22.4.2008 päätöksen nro 19/11599 (jäljempänä valituksenalainen päätös), jossa se perusteli kieltäytymisensä sillä, että ajanjaksolla, jonka aikana arvonlisäveron ylijäämä syntyi, osa siitä ylitti 18 prosenttia vastaavien kuukausittaisten verokausien aikana toteutuneiden verotettavien liiketoimien kokonaisarvosta.

15 Mednis valitti Administratīvā rajona tiesaan (ensimmäisen asteen hallintotuomioistuin) ja vaati valituksenalaisen päätöksen kumoamista.

16 Administratīvā rajona tiesa hylkäsi valituksen 7.7.2009 antamallaan ratkaisulla ja katsoi, että VID:n päätös kieltäytyä palauttamasta Mednisille arvonlisäveron ylijäämää kokonaisuudessaan oli yhdenmukainen asetuksen nro 933 285 §:n kanssa.

17 Administratīvā apgabaltiesa (toisen asteen hallintotuomioistuin) hylkäsi Mednisin valituksen 3.6.2010 antamallaan ratkaisulla. Se yhtyi asian ensimmäisenä oikeusasteena tutkineen tuomioistuimen ratkaisun perusteluihin ja lisäsi, että määräajan, jossa VID:n oli palautettava verovelvolliselle ylijäämä, lykkäämisellä on hyväksyttävä tavoite, joka liittyy verohallinnon intressiin rajoittaa verovelvollisen oikeutta veronpalautukseen tilanteissa, joissa todetaan, että verohallinnolle tilitetyn veron määrä on selvästi pienempi kuin palautettava määrä.

18 Mednis teki tästä ratkaisusta kassaatiovalituksen Augstākās tiesas Senatībai.

19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että asetuksen nro 933 285 §:n, sellaisena kuin VID on soveltanut sitä käytännössä, nojalla on niin, että jos todetaan, että arvonlisäveron ylijäämä ylittää tässä säännöksessä säädetyn prosenttimäärän, prosenttimäärän ylimenevää osaa ei palauteta kyseiselle henkilölle ennen kuin VID on käsitellyt viimeksi mainitun henkilön vuosittaisen veroilmoituksen. Käsiteltävän asian olosuhteissa verovelvollinen joutuu odottamaan arvonlisäveron ylijäämän palautusta yli vuoden pelkästään siitä syystä, että se ylittää arvonlisäveron yleisen verokannan.

20 Kansallisella tuomioistuimella on epäselvyyttä siitä, ovatko kyseinen lainsäädäntö ja käytäntö yhteensopivia direktiivin 2006/112 183 artiklasta ilmenevien verotuksen neutraalisuuden periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen kanssa, kun otetaan huomioon se, että kyseinen lainsäädäntö ja käytäntö tarkoittavat, että päätös arvonlisäveron ylijäämän palautuksen lykkäämisestä tehdään tutkimatta konkreettisia olosuhteita ja ottamatta huomioon sen ajanjakson

kesto, joka on odotettava ennen vuosittaisen veroilmoituksen käsittelyä.

21 Tässä tilanteessa Augst?k?s tiesas Sen?ts päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Annetaanko – – direktiivin 2006/112 – – 183 artiklassa jäsenvaltiolle oikeus olla ilman tapauskohtaista arviointia ja pelkästään matemaattisen laskelman perusteella palauttamatta arvonlisäveron ylijäämän sitä osaa, joka ylittää rajan, joka on 18 prosenttia (arvonlisäveron yleinen verokanta) vastaavien kuukausittaisten verokausien aikana toteutuneiden verollisten liiketoimien kokonaisarvosta, siihen saakka, kun valtion verohallinto on vastaanottanut arvonlisäverovelvollisen vuosittaisen [arvonlisävero]ilmoituksen?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

22 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään pääasiallisesti, onko direktiivin 2006/112 183 artiklaa tulkittava siten, että siinä sallitaan jäsenvaltion verohallinnon lykkäävän ilman tapauskohtaista arviointia ja pelkästään matemaattisten laskelmien perusteella verokautena syntyneen arvonlisäveron ylijäämän tietyn osan palauttamista siihen asti, kunnes kyseinen verohallinto on käsitellyt verovelvollisen vuosittaisen veroilmoituksen.

23 Tästä on muistutettava, että liikkumavara, joka jäsenvaltioilla on direktiivin 2006/112 183 artiklan sanamuodon nojalla niiden säätäessä arvonlisäveron ylijäämän palauttamista koskevista yksityiskohtaisista ehdoista, ei tarkoita, että nämä ehdot jäisivät kokonaan unionin oikeuden kannalta suoritettavan valvonnan ulkopuolelle (ks. vastaavasti asia C-274/10, komissio v. Unkari, tuomio 28.7.2011, Kok., s. I-7289, 39 ja 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Kyseiset ehdot eivät saa vaarantaa verotuksen neutraalisuuden periaatetta siten, että arvonlisävero jää kokonaan tai osittain verovelvollisen rasitteeksi. Näiden ehtojen on etenkin oltava sellaisia, että ne sallivat asianmukaisin tavoin suorittaa kyseiseen arvonlisäveron ylijäämään perustuvan koko saatavan verovelvolliselle. Tämä edellyttää sitä, että se palautetaan kohtuullisen ajan kuluessa käteissuorituksena tai vastaavalla tavalla ja että käyttöön otetusta palautusjärjestelmästä ei varsinkaan aiheudu verovelvolliselle minkäänlaista taloudellista riskiä (ks. mm. asia C-78/00, komissio v. Italia, tuomio 25.10.2001, Kok., s. I-8195, 33 ja 34 kohta; asia C-25/07, Sosnowska, tuomio 10.7.2008, Kok., s. I-5129, 17 kohta; asia C-107/10, Enel Maritsa Iztok 3, tuomio 12.5.2011, Kok., s. I-3873, 33 kohta ja em. asia komissio v. Unkari, tuomion 45 kohta).

25 On toki niin, että tiettynä verokautena syntyneen arvonlisäveron ylijäämän palauttamisen lykkääminen sitä seuraaville useille verokausille ei ole välttämättä ristiriidassa direktiivin 2006/112 183 artiklan ensimmäisen kohdan kanssa (ks. vastaavasti em. asia Enel Maritsa Iztok 3, tuomion 49 kohta ja em. asia komissio v. Unkari, tuomion 55 kohta).

26 Pääasiassa on kuitenkin niin, että vaikka arvonlisäverolain 9 §:n 1 momentin mukaan verokausi on pääsääntöisesti yksi kalenterikuukausi, asetuksen nro 933/2005 285 §:n soveltamisesta saattaa seurata, kuten sekä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin että Euroopan komissio ovat korostaneet, että arvonlisäveron ylijäämä palautetaan verovelvollisille kokonaisuudessaan vasta vuoden tai jopa yli vuoden kuluttua sen verokauden päättymisestä, jonka kuluessa ylijäämä on syntynyt.

27 Tätä ajanjaksoa, jona verovelvollisten on kannettava kyseisessä 285 §:ssä tarkoitettun prosenttimäärän ylittävää osaa vastaava taloudellinen rasite, ei voida pitää kohtuullisena (ks. vastaavasti em. asia Sosnowska, tuomion 20 ja 27 kohta sekä em. asia Enel Maritsa Iztok 3, tuomion 55 kohta). Näin ollen sillä loukataan tämän tuomion 24 kohdassa mainittua verotuksen

neutraalisuuden periaatetta.

28 VID ja Latvian hallitus väittävät, että asetuksen nro 933/2010 §:llä pyritään estämään veropetokset tai veron kiertäminen ja että sitä sovelletaan käytännössä vain, jos havaitaan seikkoja, jotka ovat omiaan osoittamaan tällaisen riskin olevan olemassa. Tällaisesta on kyse erityisesti, kun verovelvollisen toteuttamien liiketoimien luokassa ei tavanomaisesti synny arvonlisäveron ylijäämiä tai kun verovelvollisen verohallinnolle tilittämän arvonlisäveron määrä on huomattavasti palautettavan arvonlisäveron määrää pienempi.

29 VID ja Latvian hallitus väittävät, että kyseisen 2010 §:n soveltaminen pääasiassa perusteltiin nimenomaan sillä, että VID oli havainnut arvonlisäveropetoksen riskin, koska se oli todennut Medninin palautushakemusta tutkiessaan, että tämän yhtiön maksaman huomattavan ylijäämän syynä oli suurelta osin 0 prosentin arvonlisäverokannan soveltaminen.

30 VID ja Latvian hallitus ovat väittäneet suullisessa käsittelyssä myös, että VID on lykännyt kyseisessä 2010 §:ssä tarkoitetun prosenttimäärän ylittävän arvonlisäveron ylijäämän osan palauttamista ainoastaan harvoin ja vain veropetoksiin tai veron kiertämiseen liittyvien seikkojen vuoksi siihen asti, kunnes verovelvollisen vuosittainen veroilmoitus on käsitelty.

31 On totta, että jäsenvaltioilla on oikeutettu intressi toteuttaa asianmukaiset toimet taloudellisten etujensa suojaamiseksi ja että veropetosten, veronkierron ja mahdollisten väärinkäytösten estäminen on päämäärä, joka on direktiivissä 2006/112 tunnustettu ja johon siinä rohkaistaan (ks. vastaavasti em. asia *Sosnowska*, tuomion 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja yhdistetyt asiat C-80/11 ja C-142/11, *Mahagében ja Dávid*, tuomio 21.6.2012, 41 kohta).

32 Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti jäsenvaltioiden on kuitenkin turvauduttava sellaisiin keinoihin, jotka samalla, kun niiden avulla voidaan tehokkaasti saavuttaa veropetosten ja veronkierron estämistä koskeva päämäärä, haittaavat mahdollisimman vähän kyseisellä unionin lainsäädännöllä tavoiteltujen päämäärien saavuttamista ja siinä asetettujen periaatteiden, kuten arvonlisäveron vähennysoikeutta koskevan perusperiaatteen, noudattamista (ks. em. asia *Sosnowska*, tuomion 23 kohta ja asia C-284/11, *EMS-Bulgaria Transport*, tuomio 12.7.2012, 69 kohta).

33 Käsiteltävässä asiassa kansallinen tuomioistuin, joka on yksinomaan toimivaltainen sekä tulkitsemaan kansallista oikeutta että toteamaan pääasian tosiseikaston ja arvioimaan sitä ja erityisesti tapaa, jolla verohallinto soveltaa kansallista oikeutta (ks. vastaavasti asia C-594/10, van Laarhoven, tuomio 16.2.2012, 36 kohta ja asia C-618/10, *Banco Español de Crédito*, tuomio 14.6.2012, 76 kohta), toteaa, että VID soveltaa asetuksen nro 933/2010 §:ää yleisesti ja ennaltaehkäisevästi pelkästään sellaisen matemaattisen toteamuksen perusteella, jonka mukaan kyseinen arvonlisäveron ylijäämä ylittää tässä artiklassa säädetyn prosenttimäärän, ilman minkäänlaista tapauskohtaista arviointia, jonka yhteydessä kyseisellä verovelvollisella olisi mahdollisuus osoittaa, ettei tapaukseen liity veropetosten tai veron kiertämisen riskiä.

34 Kuten komissio on korostanut suullisessa käsittelyssä, ei vaikuta siltä, että nämä kansallisen tuomioistuimen toteamukset olisivat ristiriidassa asetuksen nro 933/2010 §:n sanamuodon kanssa, sillä siinä ei aseteta sen soveltamisen edellytykseksi veropetoksiin tai veron kiertämiseen liittyvien seikkojen olemassaoloa.

35 Kansallisen tuomioistuimen unionin tuomioistuimelle toimittamista tiedoista ei myöskään ilmene, että VID olisi tehnyt asetuksen nro 933/2010 §:ään perustuvan valituksenalaisen päätöksen sellaisen tutkimuksen päätteeksi, jossa olisi havaittu tällaisia seikkoja pääasiassa.

36 On todettava, että tällaisella asetuksen nro 933/2010 §:n ennalta ehkäisevällä ja yleisellä

soveltamisella loukataan tämän tuomion 32 kohdassa viitatussa oikeuskäytännössä vahvistettua suhteellisuusperiaatetta (ks. vastaavasti em. asia Sosnowska, tuomion 24–26 kohta).

37 Sitä voidaan vielä vähemmän perustella veropetosten ja veron kiertämisen estämistä koskevalla hyväksyttävällä tavoitteella, sillä verohallinto voi arvonlisäverolain 12 §:n 111 momentin nojalla lykätä tällaisen ylijäämän palauttamista muun muassa, jos on tehty päätös verovelvollisen maksaman veron tarkastamisesta niiden liiketoimien osalta, joiden tutkimiseksi tarvitaan lisätietoja, tai jos kyseinen henkilö ei kykene osoittamaan asiakirjojen avulla, että hänen hakemuksensa 0 prosentin verokannan soveltamisesta on perusteltu (ks. analogisesti em. asia Sosnowska, tuomion 28 kohta).

38 Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että direktiivin 2006/112 183 artiklaa on tulkittava siten, että siinä ei anneta jäsenvaltion verohallinnolle oikeutta lykätä ilman tapauskohtaista arviointia ja pelkästään matemaattisten laskelmien perusteella kuukausittaisena verokautena syntyneen arvonlisäveron ylijäämän tietyn osan palauttamista siihen asti, kunnes kyseinen verohallinto on käsitellyt verovelvollisen vuosittaisen veroilmoituksen.

Tämän tuomion ajalliset vaikutukset

39 Latvian hallitus on pyytänyt unionin tuomioistuinta rajoittamaan ajallisesti tämän tuomion vaikutuksia, mikäli se tulkitsi direktiivin 2006/112 183 artiklaa siten, että se on esteenä pääasian kohteena olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle ja käytännölle.

40 Latvian hallitus vetoaa pyyntönsä tueksi yhtäältä tällaisesta tulkinnasta kansallisiin budjettituloihin aiheutuvien vakavien seurausten riskiin ja toisaalta Latvian veroviranomaisten vilpittömään mieleen.

41 Tästä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tulkinnalla, jonka unionin tuomioistuin SEUT 267 artiklassa sille annettua toimivaltaa käyttäen antaa unionin oikeussäännölle, selvennetään ja täsmennetään kyseisen oikeussäännön merkitystä ja ulottuvuutta niin, että unionin tuomioistuimen tulkinnasta ilmenee, miten tätä oikeussääntöä pitää tai olisi pitänyt tulkita ja soveltaa sen voimaantulosta lähtien. Tästä seuraa, että tuomioistuimet siis voivat ja niiden täytyy soveltaa näin tulkittua sääntöä myös oikeussuhteisiin, jotka ovat syntyneet ja jotka on perustettu ennen tulkintapyynnöstä annettua tuomiota, jos edellytykset kyseisen oikeussäännön soveltamista koskevan asian käsittelylle toimivaltaisissa tuomioistuimissa muuten täyttyvät (ks. mm. yhdistetyt asiat C-338/11–C-347/11, Santander Asset Management SGIIC ym., tuomio 10.5.2012, 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Näin ollen unionin tuomioistuin voi ainoastaan poikkeustapauksissa unionin oikeusjärjestykseen kuuluvaa yleistä oikeusvarmuuden periaatetta soveltaen rajoittaa kaikkien niiden henkilöiden, joita asia koskee, mahdollisuutta vedota sen tulkitsemaan oikeussääntöön vilpittömässä mielessä perustettujen oikeussuhteiden pätevyyden kyseenalaistamiseksi. Jotta tällainen rajoittava päätös voitaisiin tehdä, kahden olennaisen edellytyksen, eli asianomaisten vilpittömän mielen ja vakavien vaikeuksien uhan, on täyttyvä (ks. mm. em. yhdistetyt asiat Santander Asset Management SGIIC ym., tuomion 59 kohta).

43 Unionin tuomioistuin on tullut tällaiseen tulokseen vain hyvin täsmällisesti määritetyissä olosuhteissa erityisesti, kun vaarana ovat olleet vakavat taloudelliset seuraukset, joita aiheutuisi erityisesti vilpittömässä mielessä perustettujen sellaisten oikeussuhteiden lukuisuudesta, jotka perustuivat pätevästi voimassa olevana pidettyyn säännöstöön, ja kun oli ilmeistä, että objektiivinen ja huomattava epäselvyys – johon oli mahdollisesti myötävaikuttanut myös muiden jäsenvaltioiden tai komission toiminta – unionin säännösten ulottuvuudesta oli saanut yksityiset ja kansalliset viranomaiset toimimaan unionin oikeuden vastaisesti (ks. mm. em. yhdistetyt asiat

Santander Asset Management SGIIC ym., tuomion 60 kohta).

44 Samoin vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ennakkoratkaisupyyntö johdosta annetusta tuomiosta jäsenvaltiolle mahdollisesti aiheutuvat taloudelliset seuraukset eivät sellaisinaan oikeuta rajoittamaan kyseisen tuomion ajallisia vaikutuksia (ks. mm. em. yhdistetyt asiat Santander Asset Management SGIIC ym., tuomion 62 kohta).

45 Käsiteltävässä asiassa on todettava yhtäältä, että Latvian hallitus ei ole toimittanut mitään tietoja, joiden perusteella unionin tuomioistuin voisi arvioida, aiheutuuko Latvian tasavallalle tämän tuomion vuoksi vakavien taloudellisten vaikeuksien uhka.

46 Toisaalta ei voida katsoa, että direktiivin 2006/112 183 artiklan ulottuvuutta koskeva objektiivinen ja merkittävä epäselvyys olisi saanut Latvian verohallinnon toimimaan asetuksen nro 933 285 §:ää soveltaessaan tavalla, joka on ristiriidassa unionin oikeuden kanssa. Kyseistä asetusta edeltävästä vakiintuneesta oikeuskäytännöstä näet ilmenee, että verotuksen neutraalisuuden periaatteen, joka on yksi yhteisen arvonlisäverojärjestelmän peruseriaatteista, nojalla tässä artiklassa tarkoitettujen arvonlisäveron ylijäämän palauttamista koskevien kansallisten ehtojen on oltava sellaisia, että ne sallivat asianmukaisin tavoin ja kohtuullisen ajan kuluessa kyseiseen määrään perustuvan koko saatavan suorittamisen verovelvolliselle, ilman että verovelvolliselle aiheutuu minkäänlaista taloudellista riskiä (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Italia, tuomion 33 ja 34 kohta).

47 Edellä esitetystä seuraa, ettei tämän tuomion ajallisia vaikutuksia ole rajoitettava.

Oikeudenkäyntikulut

48 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 183 artiklaa on tulkittava siten, että siinä ei anneta jäsenvaltion verohallinnolle oikeutta lykätä ilman tapauskohtaista arviointia ja pelkästään matemaattisten laskelmien perusteella kuukausittaisena verokautena syntyneen arvonlisäveron ylijäämän tietyn osan palauttamista siihen asti, kunnes kyseinen verohallinto on tutkinut verovelvollisen vuosittaisen veroilmoituksen.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: latvia.